

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Leven Ende Deughden Vande Vveerdighe Agnes Van Heilsbagh Gheestelycke Dochter Onder de bestieringhe der Societeyt Iesv

Huysmans, Daniel

T'Antwerpen, 1691

§. 6. Bidt met goede uyt-komste voor haer naeste vrienden, die in groot ghevaer waeren.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37188

foonen, die soo seer verlangden naer tijdelijcke goederen, vervielen in grooter gebreck.

§. 5. *'t Sermoon hoorende, kent d'inwendighe ghesteltenisse des toe-hoorders.*

SY heeft meer als eene reyse, uyt den mondt van den Predikant, een groot licht tot de herten der toe-hoorders sien uyt-schieten: dat van sommige aen-genomen wiert, ende in hunne zielen bleef: van andere, verstootten wordende, weder te rugge keerde. Hier door sagh sy, wie dat het woordt Godts in hun herte bewaerden, ende daer door vruchten behaelden; ende wie dat het vruchteloos ontfongen. Door dit gesicht wiert *Agnes* sterck aen-gedreven, om voor dese steenhertighe menschen te bidden, op dat sy inde H. Kercke vruchtbaere ackers mochten worden: als oock voor de Predikanten, op dat sy't woort Godts vierighlijck tot de toe-hoorders souden uyt-schieten; ende om haer woorden krachtigher te maecten, oock met hunne wercken aenwijfen, 't ghene sy op den Preeckstoel verkondighden.

§. 6. *Bidt met goede uyt-komste voor haer naeste vrienden, die in groot gewaer waeren.*

OP eenen spaeden avont wiert sy verwitticht, dat het Keyfers legher in't landt van Gullick was, ende voor hadde dien nacht Wassenbergh te plunderen, ende te branden. *Agnes* dese tijdinghe ghehoort hebbende, gaf voor antwoord, *laet over die stadt komen dat Godt geheughen sal.* Maer indachtigh wordende, dat haer gehouwde Suster seer kleynmoedigh ende vreesachtigh was, ende medelijdigh wordende over dese kranck-

kranckheyt ende over't perijckel van haer kinderen, keerde sich tot Godt, om voor't huysghefin van haer Suster genade te versoecken. Want sy gevoelde in haer gemoet, dat het Keyfers volck soodaenigh voornemen hadde, ende tot de daet soude komen. Sy badt dan hertelijck onsen Heere, door de liefde die hy tot ons draeght, dat hy hem soude geweerdighen, haer Suster in dese kranckheyt een weynigh te voor-komen, ende haer met haeren man ende kinderen, in dit ongeval te bewaeren. In dit gebedt voelde sy een vast betrouwen op Godt, ende volherde heel den nacht in dit versoeck tot vier uren s'morgens: niet twijffelende, of sy soude vanden Hemel verhoort worden. Alsdan was sy eenighen tijt buyten haer selven, ende heel verslonden in haeren Beminden, t welck haer in desen tijt alle morghen-stonden pleegh te gheschieden. Tot haer selven keerende, scheen sy de Keyfersche soldaeten te sien, die met brandende fackels als rasende wolven lancks de stadt, ende lancks het huys van haer Suster liepen, ende vele huysen in brandt staken: ende saghte samen de kinderen van haer Suster, de welke met t'samen ghevoeghde handen by een saten, ende Godt hertelijck baden. Uyt dese hertelijcke ghebeden van onnoosele kinderen, schepte sy groote blyfschap. Al den dagh nu aen quam, wiert'er tijdinghe ghebrocht, dat VVassenbergh geplundert ende te vier ghegheven was, ende dat haers Susters huys met de reste verbrant was: want uyt het gemeyn ongeluck van dese plaetse, scheen soodaenighe tijdinghe grondigh te wesen. *Agnes* dit verstaende sweegh ende geliet sich al of'et inder daet soo geweest waere: maer seyde aen Juffrouw Botters, *Ick en kan mijn lacchen niet in-houden, van inwendighe*

*dighe blyfchap. My dunckt dat ick de kinderen van mijn Sufter als in een gekropen sien, ende biddende. Alhoewel fy vande waerheyt, ende vande behoudenisse van haers Susters huysgesin versekert was: font even-wel eenen bode naer Wassenbergh, quantsuys om vande ghestellenisse van haer Sufter ende haer huysgesin in dit ghemeyn ongeluck te vernemen: maer als den bode daer quam, sagh hy dat heel huysgesin krijten van blyfchap. Hy sagh voor sijn ooghen, dat haer Sufter geen schaedde geleden hadde, ghelijck-men te Ruremonde uytstroeyde, al was dat huys vol goets, dat vande gebueren tot meerder verfekeringhe aldaer ghevlucht was. Den selven Bode verstont, dat de soldaeten dickwils met brandende fackels ontrent dat huys gheloopen hadde, maer sonder hindernisse, ende bevont alles soo geschiet te zijn, gelijk aen *Agnes* veropenbaert was. Sy eyndicht dit verhael met dese woorden. ick en kan Godt almachtigh niet ghenoech loven ende dancken, van soo veel gratien, die hy aen sijn alderonweerdighste schepselkens doet, tusschen soo vele benauwteden. Hoe Godt sijn goetheyt meer laet blijcken aen een, die d'alderonweerdighste is; hoe sijn eere ende glorie daer door meer vermeerdert wordt; door dien dat hy sijn selven soo laet verwinnen door sijn goetheyt, van een soo onnut aerdwormken, ende sijn selven soo ghemeyn maect.*

§. 7. Verstaet van Godt, dat P. Simon vanden Hove, naer Ruremonde quam wonen

SY hadde nu ses volle jaeren den last ghehadt, om *Ioannam* in't gheestelijck leven te vervoorderen: Maer met de doodt van den Biecht-vader, die haer dit bevolen hadde, socht sy desen last van haer schouderen.